

LARA ADRIAN

AZ ÉJFÉL

FOGSÁGÁBAN

fine selection

„Figyelemre méltó, lenyűgöző, érzéki.”

– J. R. Ward, a *Megbosszult szerető*
bestsellerszerzője

LARA ADRIAN

AZ ÉJFÉL
FOGSÁGÁBAN

ÉJFÉL SZÜLÖTTEI
8. KÖTET

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

*Heather Rogersnek,
amiért csodálatos*

1. fejezet

Élet... vagy halál?

A szavak a sötétségen át lebegtek el hozzá. Szétszakadt szótagok. Egy színtelen, gyenge hang durva kaparása, amely behatolt az agyára boruló nehéz kábulatba, és rákényszerítette, hogy ébredjen fel, hogy hallgasson rá. Hogy válasszon.

Élet?

Vagy halál?

A hideg deszkapadlón heverve felnyögött. Megpróbálta kizárni az elméjéből a hangot, ami rendületlenül követelte a döntést. Nem most először hallotta ezeket a szavakat, ezt a kérdést. Nem most először hallotta őket a végtelen órák alatt, amikor kis háza jeges csendjében erőlködve felnyitotta az egyik szemét, és egy szörny rettentő arcát pillantotta meg.

Vámpír volt.

– Válassz! – suttogta a lény halkán, elnyújtva a szót, hogy az sziszegésként tört elő.

Ott guggolt a földön kuporgó, reszkető nő felett, a hideg kandaló közelében. Borotvaéles, halálos agyari csillogtak a holdfényben.

A hegyüket még mindig vér színezte, a nő vére, a sebből, amit a vámpír alig pillanatokkal korábban harapott a torkán.

A nő megpróbált felkelni, de elgyengült izmait képtelen volt mozgásra bírni. Megpróbált megszólalni, de csak egy rekedt nyögést bírt kipréselni magából. A torka száraz volt, mint a homok, a nyelve duzzadt húsdarabként hevert a szájában.

Odakint dühöngött a keserű, kegyetlen alaszakai tél, a hangja megtöltötte a nő fejét. Senki sem hallotta volna meg a sikolyait, hiába próbálkozik.

A lény egy pillanat alatt végezhetett volna vele. Fogalma sem volt, miért nem tette már meg. Fogalma sem volt, miért akar ennyire választ kapni tőle arra a kérdésre, melyet ő maga is feltett magának az elmúlt négy év szinte minden napján.

A baleset óta, ami elragadta tőle a férjét és a kislányát.

Hányszor kívánta, hogy bárcsak ő is meghalt volna velük együtt azon a jeges autópálya-szakaszon! Minden sokkal könnyebb, kevésbé fájdalmas lett volna, ha úgy történik.

Néma ítélkezést érzett a pislogás nélkül rámeredő, nem emberi szempárban. Áthatón ragyogott, a pupillái összeszűkültek, mint a macskáé. A lény kopasz fejét, hatalmas testét mindenhol kanyargós jelölések fedték, s mintha a hálószerű minta erőszakos színekben lüktetett volna, ahogy a lény őt figyelte. Hosszúra nyúlt a csend, amíg vizsgálgatta, mintha egy beföttesüvegben csapdába esett rovar lenne.

Amikor újra megszólalt, nem mozdult az ajka. A szavak füstként töltötték ki a nő koponyáját, és mélyen az elméjébe hatoltak.

A döntés a tiéd, ember. Mondd meg, mi legyen: élet vagy halál!

A nő elfordította a fejét és lehunyta a szemét, hogy rá se kelljen néznie a lényre. Nem akart részt venni a kimondatlan magánjátzmában, amit játszott vele. Egy ragadozó, amint játszik a prédájával,

figyeli a vonaglását, mielőtt eldöntené, megkíméli-e az életét, vagy sem.

Rajtad múlik, miként lesz vége. Te döntöd el.

– Menj a pokolba! – motyogta a nő mély, rekedt hangon.

Vaskemény ujjak ragadták meg és rántották vissza az állát, hogy újra a lény arcába nézzen. Az oldalra hajtotta a fejét; macskára emlékeztető, borostyánszín szeme érzelemmentes maradt, miközben sípoló lélegzetet vett, aztán vérfoltos agyari közt megszólalt:

– Válaszd meg az utadat! Nincs már sok idő.

Nagyon közel volt a nő arcához, morgó hangjában nem volt türelmetlenség, csak valami unott közöny. Apátia, ami arról tanúskodott, hogy neki valóban nem számít, milyen választ kap.

A nőben felforrta a düh. A legszívesebben megmondta volna neki, hogy hagyja ezt abba, és ha azt akarja, ölje meg, legyenek túl rajta. Nem fogja elérni, hogy könyörögjön neki, a pokolba is. Kavargott benne a dac, felhajtotta a haragját a torkán, ki egészen a nyelve hegyére.

Mégis képtelen volt szavakat formálni.

Nem kérhette a lénytől a halálát. Még akkor sem, ha a halál lehetett volna az egyetlen menekülése a rettenetből, amely fogva tartotta. A fájdalomtól, miután elvesztette azt a két embert, akiket a legjobban szeretett, és a látszólag értelmetlen létezésből, ami a haláluk után az életét jelentette.

A lény eleresztette, és tébolyító nyugalommal nézte, amint újra összecuklik a padlón. Az idő tovább nyúlt, lehetetlenül hosszán. A nő küzdött, hogy megtalálja a hangját, hogy kimondja a szót, amely megszabadítja majd, vagy elátkozza. Ott kuporogva mellette, a lény a sarkára gördült guggoltában, és oldalra hajtott fejjel, hallgatag figyelemmel nézte.

És aztán, a nő rémületére és értetlenségére, kinyújtotta a bal karját, és az egyik karomszerű körmével a csuklója felett mélyen a saját húsába vájt. Vér csordult a sebből, nedves, vörös esőcseppekben hullott a deszkapadlóra. A vágásba dugta az ujját, a karja izmai, inai közé.

– Ó, Jézusom, mit csinálsz? – A nőt elborította az undor. Az ösztönei kiabálva figyelmeztették, hogy valami rettenetes fog történni, talán még annál is rettenetesebb, mint hogy órákkal korábban ennek a rémálomlénynek a fogságába esett, aki a vérét itta. – Istenem, kérlek, ne! Mi a francot csinálsz?

A lény nem válaszolt, nem is nézett rá, amíg ki nem szedett valami apró dolgot a húsából. A mutató- és a hüvelykujja közé szorítva felemelte, aztán lassan pislantott, és a következő pillanatban a szeme ismét hipnotikus borostyánsárga fényvel ragyogott a nőre.

– Élet vagy halál – sziszegte újra. Kegyetlen szeme összeszűkül. A nő felé hajolt, az alkarján ejtett sebből még mindig csepegett a vér. – Döntened kell! Most azonnal.

Nem, gondolta a nő kétségbeesetten. *Nem.*

Valahonnan a lelke mélyéről a düh elsőprő hulláma tört fel. Nem bírta visszatartani. Nem bírta elfojtani a harag kitörését, felkúszott a torkán, és kitört a száján, mint egy banshee sikolya.

– Nem! – Mindkét öklével csépelni kezdte a lény kemény, nem emberi izmait a vállán, vergődött, dühöngött, minden csepp erejével kikelt ellene, és még a fájdalomnak is örült, amikor az ütései célba találtak. – A pokolba, nem! Hagyj engem békén! Ne érz hozzám!

Az ökle eltalálta a lény vállát, a halántékát, s nem hagyott fel a csapásokkal akkor sem, amikor a nehéz sötétség leereszkedett rá. Sűrűn vette körül, mint egy átázott halotti lepel, lelassította a mozdulatait, a gondolatait.

Az izmai elernyedtek, nem engedelmeskedtek többé, de ő még mindig ütötte volna a lényt, lassan, mintha egy fekete kátrányóceánon kellene átküzdenie magát.

– Nem – nyögte. Lecsukódott a szeme, s most már valóban körbevette a sötét. Egyre mélyebbre süllyedt. Egyre távolodott a hangtalan, súlytalan, végtelen semmiben. – Ne... eressz el! A pokolba... eressz el!

És akkor, amikor már úgy tűnt, hogy a sötét örökre fogva tartja, megérezte, hogy valami hűvös, nedves dolog simul a homlokára. Hangokat hallott, összemosódó mormolást, átbeszéltek a feje felett.

– Ne... – motyogta. – Ne... Eresszettek...

Az utolsó erejét összeszedve még egy ütést irányzott az őt lefogó alak felé. Kemény izomba talált az ökle. Megmarkolta, belekapaszkodott a foglyul ejtőjébe, igyekezett megkarmolni, és meglepetten érezte, hogy az ujjai alatt puha ruhaanyag gyűrődik össze. Meleg, kötött gyapjú. Nem a házába betörő lény nyirkos, meztelen bőre.

Az értetlenség kissé magához térítette kába elméjét.

– Ki... ne, ne érh hozzám...

– Jenna, hallasz engem?

A füléhez közel megszólaló mély, zengő bariton valamiképpen ismerősnek tűnt, és különös módon megnyugtató volt. Megszólított valamit mélyen a bensőjében, kapaszkodót jelentett az őt körülvevő feneketlen tengerben.

Felnyögött. Még mindig nem tért magához, de már megérezte a halvány reményt, hogy életben maradhat.

A halk hang, amelyre, úgy tűnt, kétségbeesett szüksége van, újra megszólalt:

– Kade, Alex! Szent szar, magához tér! Azt hiszem, végre felébred. Jenna élesen, zihálva kapott levegő után.

– Eressz... – motyogta, mert nem volt biztos abban, hogy megbízhat-e az érzéseiben. Hogy most már egyáltalán bármiben megbízhat-e. – Ó, istenem, kérlek, ne... ne nyúlj hozzám... Ne...

– Jenna? – Valahol a közelben egy női hang vált ki a háttérzajból. Gyengéd volt, komoly és aggodalmas. Egy barát hangja. – Jenna, drágám, én vagyok az, Alex. Most már minden rendben van. Érted? Biztonságban vagy. Esküszöm.

Jenna lassan fogta fel a szavak értelmét, de utána megkönnyebülés és megnyugvás töltötte el. Az ereiben keringő jeges félelem ellenére békét érzett.

Nagy erőfeszítés árán kinyitotta a szemét, kipislogta belőle az érzékeit még mindig fedő ködöt. Három alak hajolt fölé, két hatalmas, eltéveszthetetlenül férfi, a harmadik magas, vékony, nő. A legjobb alaszakai barátja, Alexandra Maguire.

– Mi... hol vagyok?

– Csss! – nyugtatgatta Alex. – Most ne beszélj! Minden rendben. Biztonságos helyen vagy. Rendbe jössz.

Jenna pislogott, próbálta fókuszba hozni a világot, és az ágya mellett tornyosuló alakok lassan emberi formát öltöttek. Félig felült, amikor rájött, hogy a markában még mindig szorongatja a megtermettebb férfi gyapjúpulóverét. Az óriási, vad kinézetű, rögbicsatárra emlékeztető vállú, kopaszra borotvált fickó afroamerikai volt, akinek a hangja segített neki kimászni a rémálma fullasztó mélységeiből.

Ugyanaz, akit, ki tudja, mióta öklözött szünet nélkül, mert összetévesztette a pokolbéli lényel, aki megtámadta.

– Üdv! – mondta a férfi halkán, széles szája gyengéd mosolyra húzódott. Sötétbarna pillantása az ébredező Jenna lelke mélyéig hatolt. Meleg mosolya kimondatlan helyeslést tükrözött, ahogy a nő lassan

ellazította görcsös szorítását a pulóverén, és visszadőlt az ágyra. – Örülök, amiért úgy döntöttél, hogy visszatérsz az élők világába.

Könnyed humorát hallva Jenna homloka ráncba szaladt, mert azt a rettentő választást juttatta eszébe, amelyet a támadója ráerőltetett. Rekedten felsóhajtott, s közben igyekezett felmérni új, ismeretlen környezetét. Kissé olyan érzése volt, mint Dorkának, amikor az Óz birodalmába tett útja után Kansasben ébredt.

Csak éppen Óz birodalma jelen esetben valami végtelennek tűnő gyötrelem volt, egy szörnyű út valamiféle véráztatta pokolba.

De legalább annak a rémségnek vége volt.

– Hol vagyunk? – pillantott Alexre.

A barátnője mellé lépett, és hűvös, nedves borogatást simított a homlokára.

– Biztonságban. Itt senki sem bánthat, Jenna.

– De hol? – erősködött Jenna. Különös pánik kezdett úrrá lenni rajta. Bár az ágy, amin feküdt, puha volt, tele párnákkal és takarókkal, nem kerülték el a figyelmét a kórházias, fehér falak, a helyiségben lévő orvosi monitorok és egyéb kijelzők. – Mi ez, egy kórház?

– Nem egészen – válaszolta Alex. – Bostonban vagyunk, egy magánlétesítményben. Jelenleg ez a hely a legbiztonságosabb számodra. Mindannyiunk számára.

Bostonban? Egy magánlétesítményben? Nem érezte magát jobban ettől a semmitmondó magyarázattól.

– Hol van Zach? Találkoznom kell vele. Mondanom kell neki valamit.

Jenna testvérének neve hallatán Alex elsápadt. Egy hosszú pillanatilag hallgatott. Túl sokáig. A válla felett hátrapillantott a mögötte álló másik férfira. Jenna halványan ismerősnek találta fekete tüsi haját, átható ezüst tekintetét, éles járomcsontját.

– Kade... – suttogta a nevét Alex.

– Idehívom Gideont – felelte Kade, és gyengéden megsimogatta Alexet.

Kade, akárki is volt, egészen biztosan baráti viszonyban állt Alexszel, ráadásul bizalmas viszonyban. Jenna még a megrázkódtatás kódén át is megérezte, hogy összetartoznak, hogy mély szeretet köti össze őket.

Kade ellépett Alex mellől, és a másik férfira nézett.

– Brock, tégy róla, hogy a dolgok rendben menjenek, amíg vissza nem jövök!

A sötét fej egyetlen komor bólintással felelt, de amikor Jenna felnézett rá, a Brocknak nevezett hatalmas férfi ugyanazzal a kedves nyugalommal viszonozta a pillantását, mint amikor először kinyitotta a szemét ezen az idegen helyen.

Jenna visszanyelte a torkába kúszó rettegést.

– Alex, áruld el, mi folyik itt! Tudom, hogy... megtámadtak. Megharaptak. Jézusom! Volt ott egy... *lény*. Valahogy bejutott az otthonomba, és rám támadt.

Alex arca elsötétült, s a kezét puha mozdulattal Jennáéra tette.

– Tudom, drágám. Tudom, hogy rémes lehetett, amin átmentél. De most már itt vagy. Hála az égnek, túlélted.

Jenna lehunyta a szemét, miközben alig kapott levegőt a fájdalmas zokogástól.

– Alex, az a lény... az... *belőlem táplálkozott*.

Brock úgy lépett közelebb az ágyhoz, hogy Jenna észre sem vette. Most közvetlenül mellette állt, és az ujjja hegyével végigsimított a nyakán. Széles keze meleg és hihetetlenül gyengéd volt. Az apró simogatásból áradó béke nagyon különös érzés volt.

Jenna egy része szerette volna visszautasítani a nem kívánt érintést, de egy másik – a vágódó, sebezhető rész, amelyről még tudomást

venni is gyűlölt, hát még kielégíteni az igényeit – nem bírta elutasítani a vigasztalást. Zakatoló pulzusa lelassult a férfi ujjai alatt, miközben gyengéden cirógatta a nyakát.

– Jobb már? – kérdezte végül, amikor elvette a kezét.

Jenna reszketegen bólintott, és lassan sóhajtott.

– Tényleg beszélnem kellene a testvéremmel. Zach tudja, hogy ide kerültem?

Alex összeszorította az ajkát. A helyiségben fájdalommal sűrűsödött a csend.

– Jenna, drágám, most ne aggodalmaskodj semmi és senki miatt, rendben? Annyi minden mentél keresztül! Most hadd összpontosítsunk rád, és arra, hogy veled minden rendben legyen. Zach is ezt akarná.

– Alex, hol van Zach?

Hiába, hogy évek teltek el, mióta Jenna letette az Alaszakai Állami Rendőrség egyenruháját és jelvényét, azért még felismerte, amikor valaki megpróbál kitérni a tények elől. Felismerte, amikor valaki megpróbál megvédeni valaki mást a fájdalomtól.

Ahogy Alex tette vele éppen abban a percben.

– Mi történt a testvéremmel? Látnom kell! Valami baj történt veled, Alex, látom az arcodon. Most azonnal ki kell jutnom innen!

Brock széles tenyere ismét megindult felé, azonban Jenna most félrelökte. Csak egy apró csuklómozdulat volt, mégis úgy megtaszította a másikat, mintha teljes erejével, sőt, még annál is többel próbálkozott volna.

– Mi a fene? – Brock szeme összeszűkül, sötét pillantásában valami fényes és veszedelmes villant fel, de el is tűnt, mielőtt Jenna igazán felfoghatta volna, mit látott.

Kade ebben a pillanatban tért vissza a helyiségbe, két másik férfi társaságában. Az egyikük magas és vékony volt, sportos alkatú, de

kusza szőke haja és az orra hegyére tolt, keret nélküli, halványkék lencsés nap szemüvege unalmas tudósfélnék mutatta. A másik sötét hajú volt, komor arcú, úgy vonult be, mint egy középkori király, már a jelenléte is figyelmet követelt, és elcsendesedett az egész helyiség.

Jenna nagyot nyelt. Mint a törvény egykori őre, hozzászólt, hogy saját magánál kétszer nagyobb férfiakkal is rezzentelen arccal nézzen szembe. Sosem volt könnyen megfélemlíthető, de a négy férfi között, akik most körülvették – közel félezer kiló izom és nyers erő, és akkor még nem is számította hozzá a kifejezetten halálos kisugárzást, amely úgy illett hozzájuk, mint a saját bőrük –, átkozottul nehéznek találta, hogy állja a vizslató, már-már gyanakvó pillantásaikat.

Akárhová is vitték, akárkik is voltak ezek az emberek, akikkel Kade kapcsolatban állt, Jennának egyre inkább az az érzése támadt, hogy ez a magánlétesítmény egyáltalán nem is kórház. De például countryklub egészen biztosan nem volt.

– Csak néhány perce ébredt fel? – kérdezte a szőke, s a hangjában éppen csak hallható volt a brit akcentus.

Brock és Alex egyszerre bólintott, mire a szőke odalépet az ágyhoz.

– Üdv, Jenna! Gideon vagyok, ő pedig itt Lucan – mutatta be hegyi társát, aki közben a szoba másik felében álló Brock mellé sétált.

Gideon a nap szemüvege felett összeráncolta a szemöldökét.

– Hogy vagy?

– Mintha keresztülment volna rajtam egy busz – felelte Jenna hasonló grimasszal. – Egy busz, ami a jelek szerint Alaszkától egészen Bostonig vonszolt.

– Ez volt az egyetlen módja – szólt közbe Lucan, és egyenesen, senki engedélyére nem váró hangjában egyértelmű parancs volt. Kétségtelenül ő volt a főnök. – Túl sok információ van a birtokodban, ráadásul speciális ápolásra és megfigyelésre van szükséged.

Jennának kicsit sem tetszett, amit hallott.

– Amire nekem szükségem van, az az otthonom. Akármit tett velem az a *szörnyeteg*, túléltem. Nem kell sem ápolás, sem megfigyelés, mert *jól vagyok*.

– Nem vagy jól – vetette ellen Lucan komoran. – Egyáltalán nem. Sőt, nagyon is messze állsz tőle.

Kegyetlenség vagy fenyegetés nélkül mondta, Jenna vére mégis megfagyott. Alexre és Brockra pillantott, mert ők biztosították néhány perce arról, hogy minden rendben, és biztonságban van. Ők voltak, akik valóban el is érték, hogy biztonságban érezze magát a rémálomból ébredve, aminek pocské íze még mindig ott ült a nyelvén. De most egyikük sem szólalt meg.

Jenna félrepillantott. Bántotta a dolog, és egyre jobban félt, hogy valójában mit is jelenthet a csendjük.

– El kell mennem innen! Haza akarok menni!

Amikor megpróbálta átvetni a lábát az ágy szélén, hogy felüljön, nem Lucan, nem Brock vagy bármelyik másik, hatalmas férfi állította meg, hanem Alex, a legjobb barátja lépett oda, hogy elállja az útját. Komoly arckifejezése hatásosabb volt, mint a körülöttük lévő nyers ereje lehetett volna.

– Jen, muszáj most rám figyelned! Mindannyiunkra. Vannak dolgok, amiket meg kell értened... azzal kapcsolatban, ami Alaszkában történt, és van, amire még nekünk kell rájönnünk. És bizonyos kérdésekre talán csak te tudsz választ adni.

Jenna megrázta a fejét.

– Nem tudom, miről beszélsz. Csak arra emlékszem, hogy valami foglyul ejtett és megtámadott. Megharapott, amitől véreztem, az ég szerelmére! Az a valami rosszabb volt, mint egy rémálom. Lehet, hogy még most is ott van Harmonyban. Nem ülhetek itt abban a

tudatban, hogy a szörnyeteg, ami engem megtámadott, talán ugyanazt teszi a testvéremmel vagy valaki mással otthon.

– Ez nem fog megtörténni – felelte Alex. – A lény, ami megtámadott, az Ős, már halott. Harmonyban pedig már senkit sem fenyeget veszély. Kade és a többiek tettek róla.

Jenna csak pillanatnyi megkönnyebbülést érzett, mert a jó hír ellenére, hogy a támadója meghalt, még mindig hideg félelem szorongatta a szívét.

– És Zach? Hol van a testvérem?

Alex Kade és Brock felé sandított, mire mindketten közelebb léptek az ágy széléhez. Alex finoman megrázta a fejét, és szőke frizurája alól szomorú tekintettel nézett Jennára.

– Ó, Jenna... annyira sajnálom!

Jenna hallotta a barátnője szavait, de nem akarta felfogni őket. A testvére... a családja utolsó tagja... meghalt?

– Nem! – Hüppögő hang tört fel belőle, a sírás a torkát szorongatta, miközben Alex nyugtatón átölelte.

A gyász hullámain előtörtek az emlékei. Alex hangja, ahogy kintről szólongatja, miközben a szörnyeteg odabent fölé kuporodik. Zach dühös kiabálása, minden szava sistereg a gyilkos indulattól... De kire irányult az az indulat? Akkor nem volt benne biztos. Most már abban sem volt biztos, hogy egyáltalán számít-e a dolog.

Majd valaki elsütött egy fegyvert odakint, s a következő pillanatban a lény felugrott és áttörte a bejárati ajtó viharvert deszkáit, hogy kिरontson a behavazott, erdős birtokra. Jenna emlékezett a testvére éles üvöltésére, a vegytiszta rettenetre, ami megelőzte a nyomasztó csendet.

Aztán... semmi.

Semmi, csak a mély, természetellenes álom és a végtelen sötét.

Elhúzódott Alex öleléséből, és visszanyelte a gyászát. Elhatározta, hogy nem fogja elveszíteni a fejét ezek előtt a komor arcú férfiak előtt, akik szájalom és óvatos kíváncsiság keverékével néztek rá.

– Most elmegyek – jelentette ki, az énje mélyéről előhúзва a neccseszekedj-velem zsarustílust, amely a szolgálatban olyan jól bevált. Felállt, és érezte, hogy a lába alig remeg. Amikor enyhén oldalra billent, Brock kinyúlt, mintha meg akarná tartani, de Jenna visszanyerte az egyensúlyát, mielőtt a férfi kéretlenül hozzáérhetett volna. Nem volt szüksége arra, hogy pátyolgassák, hogy gyengének érezze magát miatta.

– Alex majd megmutatja nekem a kiutat – mondta.

Lucan jelentőségteljesen megköszörülte a torkát.

– Ó, attól tartok, nem lehet – jegyezte meg Gideon brit udvariasággal, de megingathatatlanul. – Most, hogy végre magadhoz tértél, és kitisztult a fejed, szükségünk lesz a segíségekre.

– A segítségemre? – ráncolta a homlokát Jenna. – Miben?

– Pontosan meg kell értenünk, mi zajlott le közted és az Ős között, amíg a házadban volt. Különösen, hogy mondott-e neked dolgokat, vagy bízott-e rád információkat.

– Már bocsánat – húzta fel az orrát Jenna –, de egyszer már átmentem a megpróbáltatáson. Egyáltalán nem kívánom újra átélni minden rémes részletét a kedvetekért. Köszönöm, de nem. Inkább mindenestől elfelejteném.

– Valamit látnod kell, Jenna. – Ezúttal Brock szólalt meg, a hangja halk volt, inkább aggodalmas, mint követelő. – Kérlek, hallgass meg minket!

Jenna bizonytalanul megtorpant.

A tétova csendet Gideon törte meg.

– Azóta tartjuk megfigyelés alatt, hogy megérkezett az intézménybe – magyarázta, és odalépett egy falra erősített konzolhoz. Valamit beírt egy billentyűzeten, mire egy lapos monitor ereszkedett le a mennyezetről. Az elinduló videó egyértelműen az alvó Jennát mutatta ugyanabban a szobában. Semmi eget rengető, csak feküdt ott és aludt. – A dolgok a negyvenharmadik óra körül fordultak érdekesebbre.

Egy újabb paranccsal előrepörgette a felvételt az említett időpon-
tig. Jenna nézte saját magát a képernyőn, és kényelmetlen érzés lett úrrá rajta, amikor a felvételen szereplő énje mocorogni kezdett, aztán vonaglott, végül vadul dobálta magát az ágyon. Valamit motyogott is álmában, a hangok szavakat és mondatokat adtak ki, ebben biztos volt, mégis tökéletesen érthetetlenek maradtak számára.

– Nem értem. Mi folyik itt?

– Azt reméltük, hogy maga el tudja mondani – válaszolta Lucan.

– Felismeri a nyelvet, amin a felvételen beszélt?

– Nyelvet? Nekem tiszta halandzsának tűnik.

– Biztos benne? – Lucan nem tűnt meggyőzöttnek. – Gideon, játszd le a következőt!

A képernyőn újabb felvétel indult el, gyorsítva pörgött a következő epizódig, amely még az előzőnél is nyomasztóbb volt. Jenna képtelen volt levenni a szemét a monitorról, meredten nézte, ahogy rugdalozik, vergődik, miközben a saját hangja biztosítja a szürreális aláfestést, de amit mond, annak egyáltalán semmi értelme nem volt számára.

Nem volt könnyű megrémíteni, de az a bolondokházába illő felvétel már igazán nem hiányzott neki mindannak a tetejébe, amivel meg kellett birkóznia.

– Kapcsolja ki! – motyogta. – Kérem! Most nem akarok többet látni.

– Többórányi ilyen anyagunk van – közölte Lucan, miközben Gideon leállította a felvételt. – Végig huszonnégy óras megfigyelés alatt tartottuk magát.

– Végig... – ismételte meg Jenna. – Mégis mióta vagyok itt?

– Öt napja – válaszolta Gideon. – Először azt hittük, a trauma okozta kómával van dolgunk, de az életjelei mind a normális tartományban voltak. Ahogy a vérképe is. Orvosi tekintetben maga mindössze... – elhallgatott, mintha a megfelelő szót keresné – aludt.

– Öt napig – mondta Jenna, mert meg akart bizonyosodni arról, hogy jól értette. – Senki nem alszik el csak úgy öt napra. Valami bajom lehet. Jézusom, azok után, ami történt, igazi orvosra volna szükségem. Igazi kórházban.

Lucan a fejét rázta.

– Gideon jobban ért a dolgokhoz, mint akárki, akit odafent találhatna. A maguk orvosai nem boldogulnak ezzel.

– A mi orvosaink? Mi a fenét akar ez jelenteni?

– Jenna... – Alex ismét megfogta a kezét. – Tudom, hogy összezavarodtál, és alighanem meg is ijedtél. Én magam is átmentem ezen a közelmúltban, bár arról fogalmam sincs, te mit élhettél át. De most erősnek kell lenned. Bíznod kell bennünk... *bennem*, hogy a lehető legjobb kezekben vagy. Segíteni fogunk. Megoldjuk a helyzetet, ígérem.

– Megoldjuk, de mit? Mondd el! A pokolba, tudnom kell, mi folyik itt valójában!

– Hadd nézze meg a röntgenképeit – mormolta Lucan Gideonnak, aki sebesen begépelte valamit, mire a monitoron új képek jelentek meg.

– Ezt az elsőt percekkel az után készítettük, hogy megérkezett hozzánk – magyarázta, amikor felderengett a képen egy koponya és egy gerincoszlop felső része. A legfelső csigolyánál egy apró, rizszemnyi *valami* világított élesen.

– Mi az? – kérdezte Jenna, amikor végre képes volt már csak alig remegő hangon megszólalni.

– Nem tudjuk biztosan – válaszolta Gideon kedvesen, és behívott egy másik röntgenképet. – Ez huszonnégy órával később készült. Éppen csak kivehetők a fonalszerű csápok, amik terjeszkedni kezdtek a tárgytól kifelé.

Jenna nézte a képet, és érezte, hogy Alex keze ösztönösen megszorítja az övét. Egy újabb kép jelent meg, ezen a fényes tárgyból kiinduló fonalak már rácsatlakoztak a gerincoszlopára.

– Ó, istenem! – suttogta, és a szabad kezével felnyúlt, hogy megtapogassa a tarkóját. Amikor erősen megnyomta, és megérezte a belé ültetett tárgy enyhe domborulatát, majdnem elhányta magát. – Ő tette ezt velem?

Élet... vagy halál?

Tiéd a választás, Jenna Tucker-Darrow.

Újra hallotta a lény szavait, és már emlékezett az önkezeléssel vágott sebre is, és az alig kivehető tárgyra, amit az izmai közül szedett ki.

Élet vagy halál?

Válassz!

– Belém rakott valamit... – mormolta.

A néhány pillanattal korábbi enyhe szédülés sokszoros erővel rohanta meg. Megcsuklott a térdje, de mielőtt összeeshetett volna, Brock és Alex elkapta egy-egy karját, hogy támogassa. Akármilyen rémes is volt a röntgenkép, Jenna nem bírta levenni róla a szemét.

– Istenem! – nyögte. – Mi a poklot tett velem az a szörnyeteg?

Lucan ránézett.

– Ez az, amire rá szeretnénk jönni.

2. fejezet

Brock néhány perccel később a többi harcos társaságában a betegszoba előtt állt a folyosón, és nézte, ahogy Alex az ágy szélére ülve csendesen nyugtatgatja a barátnőjét. Jenna nem omlott össze, nem tört meg. Hagyta, hogy Alex gyengéden átölelje, de mogyoróbarna szeme száraz maradt. Határozottan, kifejezéstelen arccal nézett maga elé, de a tekintete üvegessé vált a sokktól.

Gideon megköszöri a torkát, hogy megtörje a csendet, és elfordult a betegszoba ajtajába vágott apró kémlelőablaktól.

– Tekintettel a körülményekre, ez egész jól ment.

Brock felhorkant.

– Tekintettel arra, hogy most jött ki egy ötnapos Csipkerózsika-álomból, az első, amit megtudott, a testvére halálhíre volt, minden vérszopó öregapja szipolyozta ki, az akarata ellenére hoztuk ide, és mellesleg találtunk valamit a gerincoszlopába ágyazódva, ami valószínűleg nem erről a bolygóról való, tehát még gratulálhatunk is neki, mert mindezeknek a tetejében jó esélye van arra, hogy részben borg lett. – Elsóhajtott egy káromkodást. – Jézusom, micsoda katyvasz!

– Tényleg az – értett egyet vele Lucan. – De sokkal rosszabb volna, ha nem lennénk a helyzet urai. Most mindössze arra kell ügyelnünk, hogy a nő megőrizze a nyugalmát, és szoros megfigyelés alatt tartsuk, amíg többet meg nem tudunk arról, mi ez az implantátum, és számunkra mi a jelentősége, ha van egyáltalán. Arról nem beszélve, hogy az Ősnek bizonyára eleve jó oka volt arra, hogy beültesse a nyakába. Muszáj kiderítenünk, mi volt az, és minél előbb, annál jobb.

Brock a társaival együtt egyetértően bólintott. Csak egy apró mozdulat volt, de a nyakizmai feszülése újra fellobbantotta a koponyájában a fájdalmat. A halántékára szorította az ujjait, úgy várta, hogy a késdöfésszerű kín elmúljon.

A mellette álló Kade összevonta az ezüst farkasszemét árnyékoló szénfekete szemöldökét.

– Jól vagy?

– Kiválóan – mormolta Brock. Bosszantotta Kade nyilvánosan kimutatott aggodalma, még ha olyan közel is álltak egymáshoz, mint a testvérek. Annak ellenére, hogy a Jenna által elszenvedett trauma szinte széttépte a bensőjét, csupán vállat vont. – Nem nagy ügy, csak ami várható volt.

– Csaknem egy hete szívod magadba a nő fájdalmát – emlékeztette Lucan. – Ha pihenőre van szükséged...

Brock káromkodva sziszegte:

– Semmi olyan bajom nincs, amit néhány órányi őjrárt ne hozna helyre!

A tekintete a betegszoba ajtajába illesztett átlátszó üvegtáblára siklott. Mint a faj minden tagja, ő is rendelkezett egy sajátos, egyedi képességgel. Az, hogy képes elvenni az emberek fájdalmát és szenvedését, eddig segített Jennának elviselni az Alaszkában elszenvedett

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

megpróbáltatásokat, de mindez mégis csak annyit ért, mint egy gyorstapasz.

Most azonban, hogy Jenna magához tért, és elmondhatott a Rendnek mindent, amit tudniuk kellett az Őssel töltött időről és a testébe ültetett idegen anyagról, a kínjait is saját magának kellett elszenvednie.

– Van még valami, amit tudnod kell a nőről – tette hozzá Brock, miközben figyelte, hogy Jenna óvatosan a földre teszi meztelen lábait, és feláll. Igyekezett nem észrevenni, milyen magasra csúszik fel a fehér, kórházi hálóing a combján, mielőtt a talpa a padlóra ért; inkább arra koncentrált, milyen gyorsan találta meg az egyensúlyát. Bár öt napig hevert hanyatt, természetellenes álomban, az izmai mégis szinte reszketés nélkül elbírták a súlyát. – Erősebb, mint amilyennek lennie szabadna. Segítség nélkül képes járni, és egypár perce, amikor csak Alex volt bent nála, meg én, felizgatta magát, mert a testvérét akarta látni. Odaléptem, hogy megérintsem, de félreütötte a kezemet. Úgy lökött félre, mintha egy tollpihe lennék.

Kade szemöldöke a magasba szökött.

– Nem számítva a tényt, hogy a faj tagja vagy, és a reflexeid is ehhez illők, legalább ötven kilóval nehezebb vagy nála.

– Éppen ezt mondom. – Brock visszanézett Lucanre és a többiekre. – Nem hiszem, hogy rájött, mit jelent, amit tett, de az erő, amit minden igyekezet nélkül kifejtett, eltéveszthetetlen.

– Jézus! – suttogetta Lucan, és összeszorította a fogát.

– Most élesebb fájdalom is kínozza, mint korábban bármikor – tette hozzá Brock. – Nem tudom, mi folyik itt, de amióta magához tért, mintha minden felerősödött volna körülötte.

Lucan még sötétebb arcot vágott, úgy nézett Gideonra.

– Biztos, hogy ember, és nem Kiválasztott?